

SATU
RÄMÖ

SATUJEN

SAARET

4

Trolli- laakso

SATU
KONTINEN

Tammi

SATUJEN SAARET -SARJA

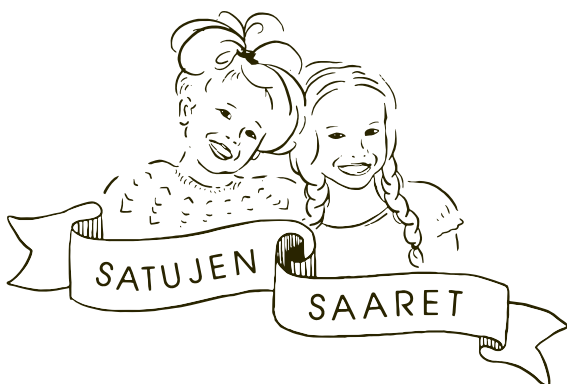

Lottalehto

Kotikumpu

Tiiraluoto

Trollilaakso

4

Trollilaakso

SATU
KONTINEN & SATU
RÄMÖ

TAMMI HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

TEKSTI © SATU KONTINEN JA SATU RÄMÖ 2026

KUVITUS © SATU KONTINEN 2026

TEOSKOKONAISUUS © TEKIJÄT JA TAMMI 2026

GRAAFINEN SUUNNITTELU JA TAITTO: SATU KONTINEN

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-952-04-8128-5

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@TAMMI.FI

*Meille kaikille seikkailijoille.
Tehdään joka päivä jotain hauskaa
ja vähän vaarallista!*

ISLANTI

VALASVUONO

Tällä alueella
tytöt telttailevat

Reykjavík

Pieni kitu-
kasvuinen
metsä

Emilin koti

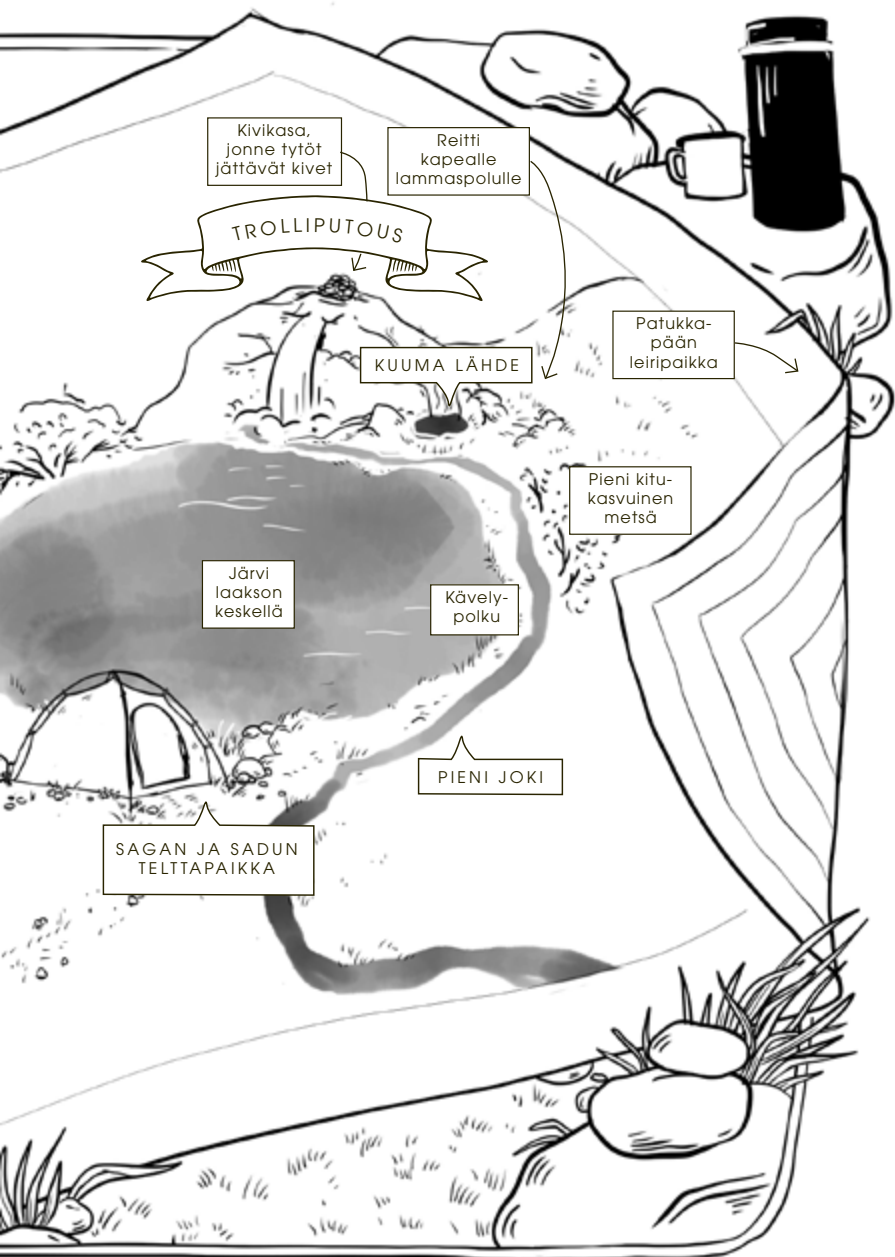
Marian koti

Siggin mökki

Kävely-
polku

KYLÄKAUPPA

ISO TIE
REYKJAVÍKIIN

Kivikasa,
jonne tytöt
jättävät kivet

Reitti
kapealle
lammaspolulle

TROLLIPUTOUS

KUUMA LÄHDE

Patukka-
pään
leiripaikka

Pieni kitu-
kasvuinen
metsä

Järvi
laakson
keskellä

Kävely-
paikku

PIENI JOKI

SAGAN JA SADUN
TELTTAPAIKKA

Satu oli juuri kuiskaamassa Sagan korvaan salaisuutta, kun auton etupenkiltä kuului kovaäänistä rapinaa.

Sagan äiti kääntyi katsomaan tyttöjä ja työnsi penkkien välistä hopeanväristä keksipakettia.

– Saisiko olla?

Äiti oli keskeyttänyt hyvän jutun, mutta Saga ei viitsinyt harmistua.

– Otit retkikeksejä mukaan, ihanaa! Saga huu-dahti ja otti paketista pinon keksejä.

Polo-keksit olivat Sagan suosikkeja.

– Meillä syödään näitä aina, kun mennään retkelle tai pitkälle autmatkalle, Saga intoili ja tarjosi puolet pinosta serkulleen Sadulle.

Ohuiden keksien päällä oli ohut kerros kookosmassaa ja sen päällä tummaa suklaata.

Satu haukkasi.

– Täydellinen koostumus. Erinomaiset aromit ja pyöreä jälkimaku, Satu sanoi ja sai vitsailullaan koko auton nauramaan.

– Siis oikeasti tosi hyvää, Satu kiitteli ja hymyili Sagan äidille peilin kautta.

Auton sisäosat kiilsivät. Nahkapenkit tuntuivat mukavan pehmeiltä takapuolen alla. Sagan isä oli ammatiltaan taksikuski ja rakasti autoaan. Hän oli tainnut puunata sen juhlakuntoon ennen heidän mökkireissuaan. Sagan isä halusi aina ajaa. Se sopi Sagan äidille, joka istui matkustajan paikalla ja luki paksua paperipinoa. Ne olivat tulivuoritutkijan työhön liittyviä papereita. Yleensä Sagan äiti oli aina töissä, mutta tänä kesänä Islannissa ei purkautunut yhtäkään tulivuorta, joten hän pystyi pitämään kesälomansa.

– Olen niin iloinen, että tämä mökkireissu onnistui. Siitä tulee niin mahtavaa. Pelataan, grillataan ja rentoudutaan. Laitan nämä työpaperit pois, kun päästään perille, Sagan äiti puheli. Sagan isä nyökkäili ja hymyili sen näköisenä kuin olisi kuullut saman lupauksen monta kertaa aikaisemmin.

– Äiti, en usko, että pystyt olemaan tekemättä töitä kokonaista viikkoa edes, Saga sanoi kiusoitellen ja jatkoi sitten: – Sinulle tekisi hyvää kokea joka päivä jotain hauskaa ja vaarallista.

Sagan äiti kääntyi katsomaan takapenkillä istuvia tyttöjä ja iski heille silmää.

– Mökkiä ympäröivä luonto on upea. Siellä riittää hauskaa ja vaarallista tekemistä, enkä aio ajatella

tulivuoria koko loman aikana. Lupaen sen.

Matkaa Trollilaaksoon oli enää puoli tuntia. He olivat ajaneet Reykjavíkin kaupungista kohti pohjoista. Hetki sitten he olivat kääntyneet koko Islannin kiertävältä asfalttitieltä hiekkatielle, joka mutkittelee vanhan laavan maisemissa. Satu oli saapunut Islantiin edellisiltana Suomesta. Saga ja Satu aikoivat viettää tämän kesäloman yhdessä Islannissa. Se alkaisi viikon mittaisella telttaseikkailulla. Sagan äiti ja isä yöpyisivät äidin Siggí-ystävän omistamalla mökillä, mutta tytöt olivat halunneet ehdottomasti teltailla. Sagan vanhemmat olivat antaneet luvan, kunhan tytöt pysyttelisivät lähellä mökkiä eivätkä vaeltaisi liian kauas laakson uumeniin. Tytöt olivat innoissaan. Ulkona nukkuminen oli hauskaa. Sitä paitsi he halusivat omaa rauhaa jutella myöhään yöhön ilman aikuisten uteliaita korvia.

Yhtäkkiä Satu näytti muistavan jotain tärkeää.

– Pirskatti. Unohdettiinko me ne otsalamput siihen teidän eteisen pöydälle? Satu sanoi ja vei kätensä otsalleen.

Saga kumartui auton lattialla olevan laukun puoleen ja veti sieltä esiin pienen violetin pussukan.

– Me ei unohdettu mitään! Nappasin nämä mukaan viime hetkellä.

Sagan äiti keskeytti papereiden lukemisen ja kääntyi katsomaan tyttöjä.

– Nyt on kesäkuu ja yöt ovat lähes valoisia. En usko, että tarvitsette otsalamppuja ollenkaan.

– Paitsi jos me menemme luolaan tai seikkailemaan keskellä yötä. Silloin nämä saattavat olla tarpeen.

Sagan äiti näytti miettivän asiaa ja nyökkäsi.

– Tiedättekö, mistä paikan nimi Trollilaakso tulee?

Saga ja Satu vilkaisivat toisiaan. Saga korjasi takaravolla keikkuvaa nutturaansa ja katsoi äitiään vakavasti.

– Ei harmainta pierunhajua.

Takapenkki rämähti nauramaan, ja nauru tarttui vähän etupenkillä istuviin aikuisiinkin. Sagan äiti kertoi, että Trollilaakso sijaitsi pienen järven rannalla, tai oikeastaan sen ympärillä.

– Laaksossa on kauan sitten purkautunutta ja ajat sitten jähmettynyttä laavaa. Ne laavakasat näyttävät ihan trolleilta. Ja kuka tietää, ehkä ne ovatkin. Trollit ovat asuneet laaksoa ympäröivien vuorten sisässä, ja osa niistä on huono-onnisina päätenyt sinne laakson keskelle laavapatsaiksi. Jos teillä käy hyvä tuuri, voitte ehkä yön hämärässä tavata muutamia trollipeikkoja, Sagan äiti kertoi ja lisäsi, että trolleja saattoi nytkin nähdä ikkunasta.

– Katsokaa vaikka. Tuolla kauempana oikealla on trolli, joka kantaa selässään säkkiä, Sagan äiti sanoi ja osoitti läheisen vuoren rinteelle.

Toden totta. Kivipylväs näytti ihan isokokoiselta ihmiseltä, jonka selässä oli suuri möykky, joka saattoi hyvinkin olla säkki. Sen vieressä oli pyöreäpäinen olio, joka muistutti koiraa, jos oikein tarkkaan katsoi.

– Ihan kuin Sissi Annaliisa Helminen! Satu huudahti. Sissi Annaliisa Helminen oli Sadun naapurissa asuva koira. Kun Saga oli Suomessa, tytöt kävivät usein ulkoiluttamassa Helmistä.

Sagan äiti oli uppoutunut jälleen papereihinsa, ja Sagan isä ohjasi autoa varmoin ottein kapealla hiekkatiellä.

– Trollinspottaus on hauska harrastus. Teimme sitä paljon kavereiden kanssa silloin kun olin nuori, ja me telttailimme Islannin kesäisessä luonnossa vähän niin kuin tekin nyt. Sepittelimme trollitarinoita yön hämärässä. Se oli hauskaa, Sagan isä sanoi ja hymyili tytöille kuljettajan peilin kautta.

– Meidän pitäisi siis kaiken todennäköisyyden mukaan nähdä sellaisia trolleja tällä reissulla. Kyllä täällä varmasti jotain vipinää saadaan aikaiseksi, Saga pohti ja katseli maisemassa vilahtelevia kivipatsaita.

Satu nyökkäili vieressä. He olivat yhdessä kokeneet jo monta seikkailua. He olivat ratkaisseet Susimiehen arvoituksen Sadun kotimaisemissa Helsingissä ja tallista katoavan Sleipnir-hevosien pulman

Islannissa. Viime syksynä he olivat ottaneet selvää Tiiraluotoa piinaavasta kirouksesta.

Sagan isä totesi, etteivät trollit kestä päivänvaloa.

– Ne ovat isoja ja kovapäisiä, mutta auringolle nekään eivät mahda mitään. Auringonsäteet jähmettävät trollit paikoilleen ikuisiksi ajoiksi. Sen takia ne asuvat mielellään vuoren sisässä ja liikkuvat vain talvella tai yöllä.

Satu ja Saga vilkaisivat toisiaan ja hymyilivät. Tytöt tiesivät, että suurin osa seikkailuista ratkesi yön pimeydessä. Siksi otsalamppujen mukaan ottaminen oli erittäin tärkeää.

– Lähdetäänkö heti ensi yönä vähän spottailemaan trolleja? Saga kysyi ja heilutteli otsalamppupussia.

– Todellakin lähdetään. Eikä mennä nukkumaan kuin vasta aamulla, Satu huokaisi onnellisena.

Tytöt antoivat toisilleen ylävitokset.

Tyttöjen suunnitelma aiheutti Trollilaaksossa levottomaa liikehdintää. Trolleista suurin, joka nukkui juuri sillä hetkellä päiväunia isossa luolassaan vuoren sisässä, havahtui puoliksi hereille ja tunsi olonsa levottomaksi. Se käänsi kylkeä ja toivoi, ettei kukaan tulisi häiritsemään sen rauhaa. Trolli venytteli suuria trollinkouriaan sivuille ja osui vahingossa lapion kokoisten nyrkkiensä kanssa luolan seiniin.

Tärähdyksen voimasta iso kivi lähti vierimään alas vuoren rinnettä ja tömähti alas maahan. Kivi vierii aikansa ja pysähtyi lopulta lähelle järven rantaan aivan tyttöjen tulevan telttailupaikan viereen. Kivestä lähtevä tömähdys oli melkoinen. Ääni kaikui järven yli ja kuului kauas. Linnut pyrähtivät säikähtäneenä lentoon, ja maan pinnalla kipittäneet koppakuoriaisetkin jähmettyivät niille sijoilleen. Hetken kuluttua Trollilaaksoon saapuvat tytöt eivät kuitenkaan tömähdyistä kuulleet. Saga ja Satu pälättivät autossa niin kovaan ääneen tulevan telttailuviikon suunnitelmista.

— **K**olmosella nostetaan, Satu huikkasi ja alkoi laskea. Monta metriä pitkä alumiini-putki oli pujotettu telttakankaan läpi. Satu tarttui alumiinikaaren toiseen päähän ja Saga toiseen.

– Yksi, kaksi, kolme, Satu hihkaisi ja napsautti putken pään paikalleen teltan juureen. Saga teki samoin, ja alumiiniputki nousi kaarelle. He toistivat saman toisen tangon kanssa, ja tadaa: telttä oli pystyssä.

Tytöt katselivat aikaansaannostaan ylpeänä. Oranssi kahden hengen telttä loisti vihreässä kesämaisemassa väripilkkuna. He olivat kantaneet teltan Sagan isän ja äidin majapaikasta tänne. Kapean polun varrella kasvavat varvut olivat kutitelleet säiriä, kun tytöt olivat kävelleet peräkanaa polulla ja roikottaneet välissään telttakassia ja muita leirintävarusteita.

He olivat löytäneet leirilleen täydellisen paikan suuren kiven vierestä. Kivi antoi suojaa tuulelta, ja sen päälle olisi hauska kiivetä pelaamaan korttia.

– Sitten tökätään kepit, Saga sanoi ja antoi ystävälleen puolet parinkymmenen sentin mittaisista metallitikuista, joilla telttä kiinnitettiin maahan, jotta se ei lähtisi tuulen mukana karkuun.

Telttä oli laakson keskellä olevan järven rannalla. Järveä ympäröi hyvin pieni, matalapuinen metsä. Järven vastarannalla oli pieni kallio, jota ei kokonsa puolesta voinut kuitenkaan kutsua vuoreksi. Se oli enemmänkin kumpare. Kumpare ei ollut kovin korkea, mutta se oli tavattoman leveä. Niin kuin litteä, pienikokoinen vuori.

– Kun ollaan saatu telttä kiinni maahan, lähdetään kävelemään tuon nyppylän suuntaan. Sen päältä on varmasti upeat maisemat. Voitaisiin vähän tiirailla meidän tulevan viikon tiluksia vai mitä, Saga sanoi ja painoi metallitikun teltan helmassa olevan lenkin läpi ja sitten maahan kiinni.

– Siellä voi olla vaikka minkälaisia hauskuuksia horisontissa, Satu naurahti ja yritti saada tikkua uppoamaan maahan, mutta turhaan. Maan sisässä tuntui kova este, eikä tikku mennyt siitä läpi. Satu irrotti tikun ja siirsi sen paikkaa muutamalla sentillä. Tikku ei suostunut vieläkään tottelemaan.

– Täällä nyt kyllä jokin laittaa vastaan, ei tämä mene millään, Satu tuskaili ja pyyhki hikeä otsaltaan. Aurinko lämmitti ihoa, vaikka Saga oli varoitellut, ettei Islannin kesä olisi kovin kuuma.

Saga pyrähti teltan ympäri ja kumartui katsomaan Satun ahkerointia. Hän tarttui Satua leikkisästi letistä ja pörrötti sillä ystävänsä poskea.

– Ehkä maan alla asuu trolli. Se on siellä auringolta piilossa, ja sitten sinä tulet työntämään metallitikkuja sen pyllynahkaan.

Satua nauratti. Saga muutti tikun asentoa niin, että se ei mennyt pystysuoraan maahan vaan reippaasti viistossa.

– No niin, kyllä sieltä löytyi trollin pyllyistä vapaa alue, Saga sanoi, kun tikku katosi maan sisään.

Teltoa oli patjoja vaille valmis. He hakisivat patjat ja loput leiriytymistavarat myöhemmin autolta. Oli ihanaa, että leiriytymisalueelle ei voinut ajaa autolla. Teltta sijaitsi noin puolen kilometrin päässä tiestä ja mökistä, jossa Sagan isä ja äiti yöpyivät. Aikuiset olivat lähellä, mutta kuitenkin tarpeeksi kaukana.

Teltan vieressä virtasi kirkasvetinen joki. Ruoho vihersi, ja vastarannalla oleva kalliokumpare heijastui tyynen järven pintaan. Paikka tuntui paratiisilta. Tytöt katselivat hetken aikaa ympärilleen ja ihailivat suurta maisemaa. Sagasta ja Sadusta tuntui kuin he olisivat olleet maailmassa kahdestaan. Niin hiljaista kaikkialla oli. Kuului vain kumpareelta alas virtaavan kauniin vesiputouksen kohina ja joen solina.

– Voisikohan tuon minivuoren sisässä olla niitä trolleja, joista äitisi puhui? Satu aprikoi ja siristeli auringossa silmiään.

Saga nyökkäsi tomerasti ja ilmoitti olevansa asiasta erittäin varma. Vuoren sisässä oli ainakin yksi äititrolli ja sillä paljon pieniä trollivauvoja.

Satu vilkaisi ystäväänsä.

– Mistä niin päättelet?

Saga kehotti Satua katsomaan vesiputouksen molemmin puolin virtaavia kapeita puroja, jotka mutkittelivat alas vuoren rinnettä.

Vuoren sisältä kuului suuren trollin huokaus, mutta tytöt eivät sitä kuulleet. Tai kyllä he kuulivat, mutta he luulivat äänen olevan peräisin vesiputouksesta.

– Nuo langanohuet norot ovat trollinmaitoa. Trolliäiti imettää lapsiaan vuoren sisässä, ja kaikki se maito, mitä trollivauvat eivät jaksu juoda, virtaa tuolla tavalla vuoren seinämien läpi.

Satu katsoi Sagaa kummissaan. Saga kertoi aina ihmeellisiä juttuja, mutta tällaisesta hän ei ollut koskaan aikaisemmin maininnut mitään. Olikohan Saga tosissaan?

– Siis vettähän se on. Samaa kuin vesiputouksessa, Satu sanoi ja katseli putouksen suuntaan.

– Liian vakavahenkistä, Saga ilmoitti ja tarttui ystäväänsä käsistä. He alkoivat pyöriä piirissä.

- Trollolooloollooooo. Trollin tissimaitoooo se ooon..., Saga alkoi lauleskella.

Tyttöjä alkoi naurattaa. Vauhti kiihtyi kiihtymistään. He pyörivät yhä lujempaa ja lujempaa. He pyörivät niin kauan ja niin kovasti, että päässä alkoi vispata.

LUMOAVASSA LASTENKIRJASARJASSA
RATKAISTAAN MYSTEEREJÄ
SUOMESSA JA ISLANNISSA!

Satu tulee serkkunsa Sagan luokse Islantiin viettämään kesälomaa. Seikkailut mielessään tytöt lähtevät telttaretkelle Trollilaaksoon. He tutustuvat Emiliin ja Mariaan, joilla molemmilla on omat maatilat Trollilaaksossa. Emil ja Maria ovat sisaruksia ja naapureita, mutta eivät suostu puhumaan toisilleen. Mistä siskon ja veljen riita oikein johtuu? Sitä selvitellessään Saga ja Satu huomaavat, että Trollilaaksossa tapahtuu muutakin outoa, ja tyttöjen loma saa jännittävän käänteen.

Trollilaakso on neljäs osa hurmaavassa Satujen saaret -seikkailusarjassa!

9 789520 481285